

TANKER OG SPØRGSMÅL TIL 11. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Salmer:

728, 10, 492, 678, 778

Intro:

Vi er nu næsten halvvejs igennem kirkens trinitatis-tid. Som tidligere nævnt er trinitatis-tiden en periode i kirkeåret, hvor vi i særlig grad hører om hvad det i praksis vil sige at være et døbt menneske. Eller sagt med andre ord: det handler om hverdagslivet som kristen.

Farven er grøn i denne periode af kirkeåret, og den farve udtrykker både liv, vækst og håb. Når vi bruger denne farve i en tid, hvor det handler om kristendommens hverdagsliv, så skal det bl.a. minde os om at troens liv og vækst er noget, der må have ro til at vokse frem gennem de hverdage, som livet er flest af. Troens liv og vækst har det på samme måde som naturens liv og vækst. Det må dagligt have næring. Og så må det have sin tid. Så følger livet og væksten.

På søndag er det 11. søndag efter trinitatis. Her er prædiketeksten en historie om Jesus, der er inviteret til frokost hos en farisæer ved navn Simon. Men pludselig kommer der en kvinde ind i Simons hus og afbryder nærmest hele selskabet. Hun er med stor sandsynlighed en prostitueret kvinde og kendt i hele byen som sådan, og nu kommer hun for at udøse sin taknemmelighed mod Jesus. Historien giver således et indblik i, hvor forskelligt vi kan reagere i mødet med Jesus. Simon ender med at lægge afstand til Jesus, mens kvinden omvendt lægger sig for Jesu fødder i taknemmelighed og kærlighed.

Prædiketekst – Lukasevangeliet 7,36-50: Om tro og taknemmelighed

En af farisæerne indbød Jesus til at spise hos sig, og han gik ind i farisæerens hus og tog plads ved bordet. Nu var der en kvinde, som levede i synd i den by. Da hun fik at vide, at han sad til bords i farisæerens hus, gik hun derhen med en alabastkrukke fuld af olie, stillede sig grædende bag ham ved hans fødder og begyndte at væde hans fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår, og hun kysede hans fødder og salvede dem med olien. Da farisæeren, som havde indbudt ham, så det, tænkte han ved sig selv: »Hvis den mand var profet, ville han vide, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham, at det er én, der lever i synd.« Jesus sagde da til ham: »Simon, jeg har noget at sige dig.« Han svarede: »Sig det, Mester!« »En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundrede denarer, den anden halvtreds. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld. Hvem af dem vil så elske ham mest?« Simon svarede: »Den, han eftergav mest, vil jeg tro.« Jesus sagde: »Det har du ret i.« Og vendt mod kvinden sagde han til Simon: »Ser du denne kvinde? Jeg kom ind i dit hus; du gav mig ikke vand til mine fødder; men hun har vædet mine fødder med sine tårer og tørret dem med sit hår. Du gav mig ikke noget kys; men hun er blevet ved med at kysse mine fødder, siden jeg kom herind. Du salvede ikke mit hoved med salve, men hun har salvet mine fødder med olie. Derfor siger jeg dig: Hendes mange synder er tilgivet, siden hun har elsket meget. Den, der kun får lidt tilgivet, elsker kun lidt.« Og han sagde til hende: »Dine synder er tilgivet.« De andre ved bordet begyndte at tænke ved sig selv: »Hvem er han, som endog tilgiver synder?« Men han sagde til kvinden: »Din tro har frelst dig. Gå bort med fred!«

Mulige temaer i en prædiken:

- Et tema kunne være tilgivelsens storhed. Kvindens opførsel vidner om en enorm taknemmelighed over den tilgivelse, Jesus tilsyneladende har mødt hende med. Hun er sikkert klar over, at hun har opført sig dumt. Men fortællingens pointe er ikke, hvordan hun ser på

sig selv, men derimod på hvordan hun ser på sig selv med Jesu øjne. Hun er tilgivet! Ikke at det så er lige meget med alle hendes dumheder. For det er mennesket, Jesus tilgiver, og ikke vores dumheder. "Ser du denne kvinde", spørger Jesus Simon. For det er netop dét, Jesus ser. Bag de mange fejltrin. En kvinde og et menneske. Han har tilgivet hende som menneske. Og deri får hun i grunden sin tabte menneskelighed tilbage gennem Jesu tilgivelse af hende.

- Et andet tema kunne være Jesu fødder. Hele 7 gange nævnes de i historien. Jesu fødder er vigtige. De går ikke af vejen for syndere. Hvor andre trækker sig af hensyn til forfængelighed eller omdømme, går Jesus lige igennem. Heller ikke hér trækker han sine beskidte fødder til sig, men han giver den kvinde, som Simon anser for uren, lov til at gøre dem til genstand for sine tårer, sine kys og sin salve. Han trækker ikke fødderne til sig. Heller ikke langfredag, da de bliver naglet til et kors. Og han trækker heller ikke fødderne til sig, når han i dåben lover at ville følges med os alle dage indtil verdens ende.

Spørgsmål til prædiketeksten:

1. Hvor er det upassende af denne kvinde! Hun ødelægger nærmest den gode stemning ved middagsbordet ved at gå hen til Jesus. Sådan tænker Simon – og sikkert flere med ham. Jeg tror heller ikke vi kan sige os fri. Vi bedømmer ofte folk ud fra deres udseende og deres opførsel. Vi ser tit skævt til dem, der lever for ukristeligt. Og vi kan bestemt også se skævt til dem, der lever for fromt og moralsk.
Hvordan kan vi lære lidt mere af Jesus, der altid ser mennesket bag det ydre, og lære lidt mindre af Simon, der jo nærmest har stirret sig blind på det ydre?
2. Kvinden lader hånt om alle skrevne og uskrevne regler for god opførsel ved at afbryde et hyggeligt middagsselskab. Og det virker endda til at hun er ligeglad med hvad alle andre tænker om det. Hun følger ubetinget sit hjerte og sin overbevisning.
Hvor meget styrer hensynet til andre egentlig vores eget liv? Skal vi og kan vi lære af denne kvinde, der nærmest er ligeglad med andres reaktioner og "bare" følger sit eget hjerte?
3. Jesus ved, hvad Simon tænker, og derfor fortæller han ham en lille historie med en vigtig pointe: to mænd skylder den samme mand henholdsvis 50.000,- kr. og en halv mio. kr. Begge får nu eftergivet deres gæld kvit og frit. Hvem vil mon være mest taknemmelig? Svaret giver nærmest sig selv. Det vil naturligvis den, der får eftergivet mest.
Jesus overfører dette på kvinden. Alt hvad hun gør, er udtryk for kærlighed og taknemmelighed til Jesus, fordi han har eftergivet og tilgivet hende. "Den, der kun får lidt tilgivet, elsker kun lidt", siger Jesus som konklusion.
Betyder det, at smålighed over for andre kan være udtryk for manglende erkendelse af egne fejl/synder?
4. "Dine synder er tilgivet", siger Jesus til kvinden. Og det fremkalder tilsyneladende to forskellige reaktioner: taknemmelighed hos kvinden og forargelse hos de andre ved bordet. Sådan er det også i dag: nogle opfatter det med tilgivelsen som en forargelse, mens det for andre høres som noget enormt frigørende.
Hvordan kan det egentlig være at kristendommens tale om tilgivelse kan høres så forskelligt?
5. "Gå bort med fred", siger Jesus til sidst til kvinden efter ordene om at hendes synder er tilgivet. Tilgivelse og fred. Jesus sætter ordene i den rækkefølge. Hvordan hænger det sammen? Hvordan kan tilgivelse medføre fred? Tænk gerne både i forhold til Gud og i forhold til hinanden.

Der er gudstjeneste kl. 9.00 i Grene Kirke og kl. 10.30 i Billund Kirke ved mig.

Peter F